

Κηρύγματα μηνός Ὀκτωβρίου 2009

Ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου Νικηφόρου Ἀ. Κυπριανοῦ

Ἐφημερίου Ἰ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακὴ 4 Ὀκτωβρίου

Καὶ σήμερα ἀγαπητοί μου, γιὰ τὸ μεγάλο καὶ μοναδικὸ καὶ ἀνεπανάληπτο γεγονός τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας γίνεται λόγος. Ὁ ἱερός ὕμνωδὸς τὸν ἀναστάντα Ἰησοῦ ἀποκαλεῖ «ὄντως εἰρήνη» καὶ μὲ πολὺ χαριτωμένο τρόπο ἀπευθύνεται στὸ Σωτῆρα λέγοντας: «Ἐσὺ Κύριε Ἰησοῦ, ποῦ εἶσαι ἡ πραγματικὴ εἰρήνη μετὰ τὴν ἀνάστασί Σου στοὺς μαθητές Σου, ἐκείνους τοὺς φοβισμένους ποὺ εἶχαν τόσο πολὺ φοβηθῆ, γιατί νόμιζαν πὼς ἔβλεπαν φάντασμα. Ἐσὺ Κύριε ποῦ μὲ τὴν Χάρη Σου, ἔδιωξες τὴν ταραχὴ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τους, δείχνοντας σ' αὐτοὺς τ' ἅγια χέρια καὶ τοὺς πόδας Σου. Ἐσὺ Κύριε ποῦ ἔλαβες μέρος στὸ φαγητό τους, ὑπενθυμίζοντάς τους τὶς σχετικὲς διδασκαλίες τῆς Γραφῆς γιὰ Σένα. Ἐσὺ Κύριε ποῦ «εὐλογῆσας αὐτοὺς διέστῃς πρὸς οὐρανόν». Ἐσὺ Δέσποτα «μή μᾶς ἀφήσης ὀρφανούς». «Φώτισε τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας», ἔτσι ὥστε νὰ Σε προσκυνοῦμε καὶ νὰ Σε δοξάζουμε. Ν' ἀνοίξουμε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ φωτισθοῦμε ἀπὸ τὸ αἰώνιο φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, ὥστε ἡ πορεία μας πάνω στὴν γῆ νὰ εἶναι πορεία ζωῆς, μιὰ πορεία σύμφωνη μὲ τὸ θέλημα Σου, Ἐσένα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος καὶ ἀναστάντος. Ἀδελφοί μου· μήπως εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρος ὁ λόγος, ἡ ὑπόδειξη τοῦ «ἐγερθέντος ἐκ νεκρῶν, Ἰησοῦ» καὶ ἡ ὑπενθύμιση τοῦ χρέους πρὸς τοὺς μαθητές Του νὰ γνωρίζουν τί ἡ Ἁγία Γραφή, μεγάλα καὶ θαυμαστά σχετικὰ μὲ τὸ πρόσωπό Του, διδάσκει; Μήπως θὰ πρέπει νὰ μελετοῦμε τὸ Εὐαγγέλιο, ἔτσι ὥστε νὰ εἴμαστε θωρακισμένοι ἔναντι τῶν αἱρέσεων; Μήπως, φίλοι μου, ἡ μελέτη τῆς Γραφῆς εἶναι ὁ μόνος τρόπος, ὁ μόνος δρόμος νὰ τροφοδοτούμεθα πνευματικά. Μελετῶντας τὴν Γραφή, «ἡ ὄντως εἰρήνη, ὁ Χριστός» θὰ εἰρηνεύσῃ τὴ ζωὴ μας, τὴν οἰκογένειά μας, τὴ γειτονιά μας, τὸ ἔθνος μας καὶ τὸν κόσμον ὀλόκληρον. Εἶναι καὶ σήμερα ἐπίκαιρος ὁ ψαλμωδὸς «Μὴ πεποιθήτε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀν-

θρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία». Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, πὼς δηλαδὴ ἡ εἰρήνη μας εἶναι ὁ Ἀναστημένος Κύριος, ὁ φωτισμός μας εἶναι ἡ μελέτη τοῦ θελήματός Του, ὅπως αὐτὸ ἐκφράζεται στὸ Εὐαγγέλιό Του, υἱοθετώντας ὁ σήμερα ἐορταζόμενος ἅγιος ἱεράρχης Ἱερόθεος, ὁ πρῶτος Ἱεράρχης τῶν Ἀθηνῶν, ἄλλαξε θέση, ἀπόψεις, ἰδεολογία καὶ κοσμοθεωρία. Τοῦτον τὸν Ἱεράρχην ἀνευφημοῦντες, ἐνθυμούμεθα τὸ κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ τὴν ἄγρα τοῦ κηρύγματός του, Διονύσιο τὸν Ἀρεοπαγίτη, Ἱερόθεο, Δάμαρι κ.λπ. Ἐνθυμούμεθα «τὸν οὐρανοφοίτην καὶ μυσταγωγόν, θεόληπτον Παῦλον, τὸν σαγηνευτὴ τοῦ κόσμου, τὸν διδάσκαλο τῆς ἄνω θεωρίας», ἐνθυμούμεθα τὴν χειροτονία τοῦ ἁγ. Ἱεροθέου σὲ ἐπίσκοπο Ἀθηνῶν, ποὺ σὰν ποιμένας καὶ ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν ἔγινε «θεόληπτος μυσταγωγός, ἱερολόγος τῶν ἱερῶν γραμμάτων». Ἀναδείχτηκε πράγματι ἀποστολικὸς Πατέρας, ἐφάμιλλος τῶν ἀποστόλων καὶ ὑπερηφάνεια μᾶς διακατέχει, γιὰ «θεαρχίῳ νεύματι» «σὺν αὐτοῖς ἐπέστη τῇ κοιμήσει τῇ θείᾳ τῆς τεκούσης σωματικῶς τὸν Ζωοδότῃν». Εἴμαστε ὑπερήφανοι γιὰ «ὁ ἅγιος ἱεράρχης τῶν Ἀθηνῶν Ἱερόθεος «ἦν προεξάρχων ἐπὶ τῇ κηδεῖᾳ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου». Γενικὰ, ἀδελφοί μου, μὲ ὅλο τὸ βίό του, ὁ πρῶτος βουλευτὴς τοῦ Ἀρείου Πάγου, «καλῶς καὶ θεοφιλῶς, πολιτευσάμενος καὶ Θεὸν τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς κατορθώμασιν εὐφράνας ἐξεδήμησε». Ἡ κοινωνικὴ του θέση, ἡ ζωὴ του ὡς μέλους τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀρετὴ του, ὅλα αὐτὰ μᾶς τονίζουν τὴν ἀπαξία τῆς γνώσεως, ὅταν εἶναι χωρισμένη ἀπὸ τὴν σοφία καὶ τὴν ἀρετὴ τοῦ Θεοῦ. «Πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη ἀρετῆς, πανουργία οὐ σοφία φαίνεται». Γι' αὐτὸ ὅλοι μας ἄς ταπεινώσουμε τὴν ὑψηλόφρονα γνώμη μπροστὰ στὴ Σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν πίστη καὶ τὴν ἀρετὴ ἄς γίνουμε οἱ μῦστες τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Ἱεροθέου· Ἀμήν.-

Κυριακή 11 Ὀκτωβρίου

Ἁγίων Πατέρων Ζ΄ ἐν Νικαία Οἰκουμ. Συνόδου 787μ.Χ.

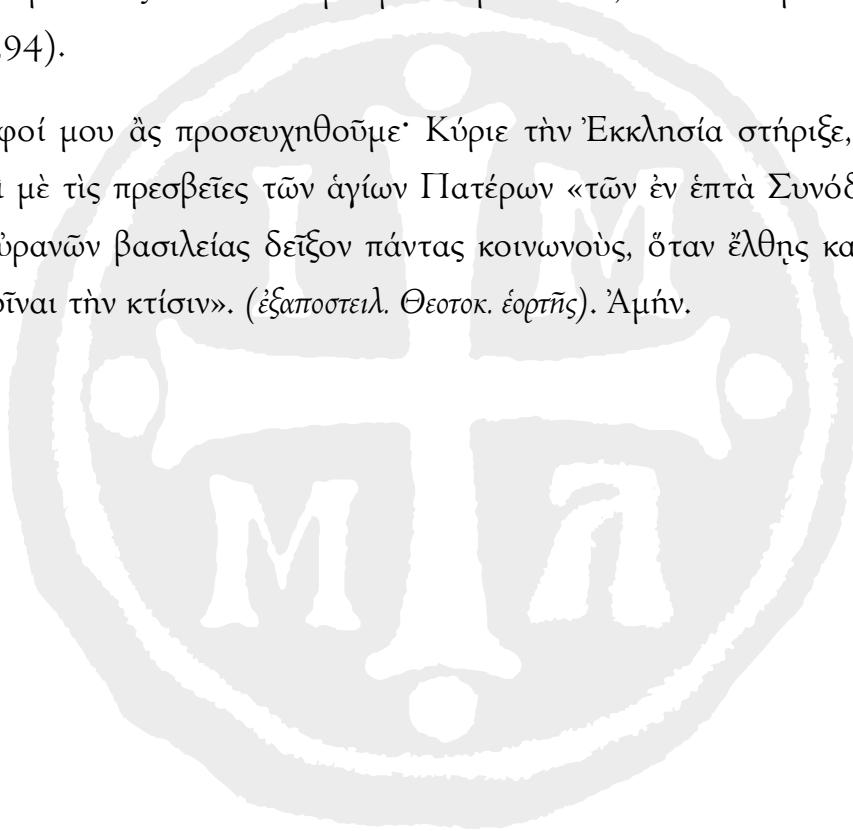
Ἀδελφοί! Σήμερα Κυριακή 11 Ὀκτωβρίου γιορτάζουμε τὴ μνήμη τῶν ἁγίων Πατέρων μας, πού τὸ ἔτος 787μ.Χ. στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας, συγκρότησαν τὴν Ἑβδομη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Οἱ 365 ἅγιοι αὐτοὶ Πατέρες συγκεντρώθηκαν συνοδικὰ κατὰ τῶν εἰκονομάχων καὶ ἀναθεμάτισαν κάθε αἵρεση, καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς «ἐξάρχους» ἐπικεφαλεῖς τῶν αἱρέσεων, ὑπακούοντας στὴν ὑπόδειξη καὶ παραίνεση τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Προσέχετε ἑαυτοῦς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ» καὶ ἔτσι γραπτὰ μᾶς παρέδωσαν σὰν πνευματικὴ παρακαταθήκη καὶ κληρονομιά ὅτι «ὁ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας μὴ προσκυνῶν ἀλλότριός ἐστι τῆς τῶν ὀρθοδόξων πίστεως». Ἀκόμα ἁγιοπνευματικὰ μᾶς πληροφόρησαν ὅτι «ἡ τῆς εἰκόνος τιμή, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει· ὁ δὲ προσκυνῶν καὶ τιμῶν τὴν Εἰκόνα, προσκυνεῖ τὴν ὑπόστασιν τοῦ ἐγγραφομένου (εἰκονιζομένου) προσώπου».

Ἐχοντας οἱ Πατέρες σὰν διάδοχοι τοῦ ἀποστόλου Παύλου «τὴν μέριμναν πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» (Β΄ Κορ. 11-28) θωράκισαν ἀπὸ κακοδοξίες καὶ αἱρέσεις τὰ τῶν ὀρθοδόξων πιστεύματα, ἀφοῦ πολὺ καλὰ γνώριζαν πῶς ἀποτελεῖ καθῆκον καὶ μέλημά τους ἡ περιφρούρηση καὶ ἡ διατήρηση τῆς «ὕγιαινούσης διδασκαλίας» (Α΄ Τιμ. 1,10). Γι' αὐτὸ καὶ «ὄλην συλλεξάμενοι ποιμαντικὴν ἐμπειρίαν καὶ ἐπιστήμην καὶ θυμὸν κινήσαντες, τοὺς βαρεῖς καὶ λυμώδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τοῦ Πνεύματος, ἤλασαν καὶ ἐξεσφενδόνησαν». «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν», ἀδελφοί! Οἱ Πατέρες μας «τὸ μυστήριον τῆς θεολογίας τρανῶς παρέδωκαν τῇ ἐκκλησίᾳ». Ἄρα μᾶς παρέδωσαν τὸ κλεῖδι τ' οὐρανοῦ, τὸ μέσο τῆς σωτηρίας μας, τὸ δῶρο τῆς αἰωνιότητος, δηλαδὴ τὸ «ὀρθοτομεῖν». Αὐτοὶ «θηγόροι ὀπλῖται τῆς παρατάξεως Κυρίου, οἱ πολύφωτοι ἀστέρες τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ παραδείσου, τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου» μᾶς προτρέπουν καὶ μᾶς παρακινοῦν: «Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων» καὶ τὸ φῶς αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ τὰ καλὰ ἔργα ἡμῶν τῶν χριστιανῶν. Ἔργα μὲ ἀφετηρία τὴν αὐταπάρνηση, μὲ κέντρο τὴν ἀγάπη καὶ στόχο τὴ φιλανθρωπία καὶ θυσία γιὰ τὸν συνάνθρωπο. Ἐπίκαιρος καὶ ἐδῶ ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου πού εὐχεται νὰ ἔχουν οἱ χριστιανοί

«περίσσευμα παντός αγαθοῦ» (Β΄ Κορινθ. 9,8) νὰ πλουτίζουν «ἐν ἔργοις καλοῖς» (Τίτ. 3,8). «Ὁρθοτομεῖν» θὰ πῆ καλὰ ἔργα· ἀρετὴ, χρηστότητα, ἀγαθωσύνη, ἐγκράτεια·

Τὰ καλὰ μας ἔργα, βλέποντας οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, (ἔργα-πράξεις, ἐνθυμήσεις) θὰ δοξάζουν «τὸν πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ.5-16). Οἱ ὀρθοδόξως λατρεύοντες Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, οἱ ἀποδίδοντες τιμὴ μέσα ἀπὸ ταπεινὴ προσκύνηση στὶς ἅγιες εἰκόνες, οἱ τὰ καλὰ ἔργα χωρὶς σκοπιμότητα, ὑστεροβουλία, διαφήμιση ἐπίδειξη κενοδοξίας κ.λπ. πράττοντες, ἔχουν καὶ τὴν ἀμοιβή τους: «τὴν ἴτοιμασμένην βασιλείαν, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου» (Ματθ. 25,94).

Ἀδελφοί μου ἄς προσευχηθοῦμε· Κύριε τὴν Ἐκκλησία στήριξε, τὴν πίστη κράτυνε καὶ μὲ τίς πρεσβεῖες τῶν ἁγίων Πατέρων «τῶν ἐν ἑπτὰ Συνόδοις ἀθροισθέντων, οὐρανῶν βασιλείας δεῖξον πάντας κοινωνοὺς, ὅταν ἔλθῃς καὶ πάλιν ἐπὶ γῆς, τοῦ κρῖναι τὴν κτίσιν». (ἐξαποστειλ. Θεοτοκ. ἐορτῆς). Ἀμήν.

Κυριακή 18 Ὀκτωβρίου

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἀποστόλου Λουκᾶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ

«Λουκᾶν τὸν θεηγόρον καὶ τοῦ Παύλου συνέκδημον καὶ εὐαγγελίου τοῦ τρίτου συγγραφέα θεόπνευστον» τιμᾶ καὶ ἐορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία, ἀδελφοί. Καὶ μὲ ὕμνους καὶ ὠδὲς πνευματικές, ἐγκωμιάζει· «Χριστοῦ τὸν μαθητὴν τὸν τοῦ Εὐαγγελίου συγγραφέα σοφώτατον, σκεύους τῆς ἐκλογῆς τὸν ὠραῖον χαρακτῆρα» καὶ ἐπαινεῖ τὸν Ἀπόστολο καὶ Εὐαγγελιστή. Ἀπὸ τῆ Συρία τῆς Ἀντιόχειας καταγόταν ὁ Εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς, ἦταν ἰατρὸς τὸ ἐπάγγελμα ἀλλὰ συγχρόνως «τὴν ζωγραφικὴν ἐπίστατο ἐπιστήμην». Χριστιανὸς ἔγινε, ὅταν (σύμφωνα μὲ τὸ ἱερὸ Συναξάριο) «ἐνέτυχε τῷ ἁγίῳ Παύλῳ τῷ Ἀποστόλῳ καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ ἀπόσωτο τὴν πατρίαν πλάνην». Ἡ Θήβα τῆς Βοιωτίας, ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, εἶχε τὴν τιμὴ καὶ τὸ πνευματικὸ προνόμιο καὶ εὐλογία νὰ τὸν ἀπολαύσῃ κηρύττοντα καὶ ἡ Ἀχαΐα εἶχε τὸ μεγάλο πλεονέκτημα (σύμφωνα μὲ τὸ Βασιλικὸ Χρυσόβουλο τῆς Μονῆς) νὰ συγγράψῃ στὸ Μέγα Σπήλαιο τὸ ἱερὸ τοῦ Εὐαγγέλιου. Ἡ Θήβα ἐπίσης φιλοξένησε τὸ ἱερὸ τοῦ σκίνωμα ὅταν κοιμήθηκε, ὀγδόντα ἐτῶν περίπου, καὶ ὁ τάφος του ὑπῆρξε «πηγὴ ἰαμάτων». Ὁ αὐτοκράτωρ ὁμως Κωνσταντῖος, ὁ υἱὸς τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου, μέσω τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, τοῦ Δούκα τῆς Αἰγύπτου, μετέφερε ἀπὸ τῆ Θήβα τὸ ἅγιο λείψανο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ τὸ «ἀπέθηκε» στὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, κάτω ἀπὸ τὴν ἁγία Τράπεζα ὅπου ἤδη φιλοξενοῦνταν τὰ λείψανα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἀνδρέου καὶ Τιμοθέου, στὴν Κωνσταντινούπολη.

Ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς, ἀδελφοί, δὲν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους. Ἐν τοῦτοις ὑπῆρξε μέγας Ἀπόστολος καὶ ὑπέροχος εὐαγγελιστῆς. Τὸ λόγο τῆς Ἀληθείας ἄκουσε μὲ κάθε λεπτομέρεια ἀπὸ τὸν ἀπόστολο τῶν Ἑθνῶν Παῦλο καὶ ἀνεδείχθη κυριολεκτικὰ ἀπόστολος καὶ διδάσκαλος ἐθνῶν. Αὐτὸς ὁ σοφὸς κατὰ κόσμον, ἐξελίχθηκε καὶ σοφὸς κατὰ Θεόν. Ὁ εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς δὲν ἦταν ὅπως οἱ λοιποὶ τῶν ἀποστόλων, ἀλιεῖς τῆς Γαλιλαίας, ψαράδες ἀγράμματοι. Ἦταν ἄνθρωπος μὲ σοφία, μὲ γνώση, μὲ ἐπιστήμη, μὲ ἦθος, μὲ συνέπεια. Γιὰ πολλὰ χρόνια ὑπῆρξε συνοδὸς καὶ συνεργὸς τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἀλλὰ καὶ προσωπικὸς του ἰατρός· εἶναι ἄλλωστε γνωστὸ ὅτι ὑπέφερε ἀπὸ «σκό-

λωπα τῆς σαρκός» ὁ θεῖος Παῦλος. Γιὰ τὴν ἀφοσίωσή του αὐτὴ γίνεται γιὰ τὸν Παῦλο «ἀγαπητὸς ἰατρός», ἀφοῦ εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἔμεινε μαζί του.

Τόσο τὸ Εὐαγγέλιό του, ὅσο καὶ οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων μᾶς ἀποκαλύπτουν ὄχι μόνο τὸ θερμὸ Ἀπόστολο καὶ κήρυκα τῶν θείων ἀληθειῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀκριβῆ ἱστορικό, τὸν ἄριστο ἑλληνιστὴ, τὸν ἀπαράμιλλο λογοτέχνη καὶ ὑπέροχο ζωγράφο. Εἶναι αὐτὸς ποὺ μᾶς διασώζει τὰ γεγονότα ποὺ σχετίζονται μὲ τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Θεοτόκου, τὴν σύλληψη καὶ γέννηση τοῦ Προδρόμου καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ τῆς Περιτομῆς καὶ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου μας. Ξεχειλίζει ἀπὸ εὐγνωμοσύνη πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν Σταυρωθέντα καὶ Ἀναστάστα Κύριό μας ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά μας, ὅταν ἐνθυμούμεθα ὅτι ὁ θεῖος Ἀπόστολος Λουκᾶς κατέγραψε τὴν Θεοτόκο Μητέρα καὶ αἰσθητὰ μᾶς παρουσίασε τὴν ἱερὴ μορφή της, κληροδοτῶντας μας τὶς ἱερὲς Εἰκόνες ἀπὸ κηρομαστίχην, αὐτὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, τῆς Ἀγιάσου Λέσβου, τῆς Φανερωμένης Νάξου, τῆς Μονῆς Κύκκου καὶ ἄλλες θαυματουργὲς εἰκόνες. Δικαιολογημένα ὁ ἱερὸς ὑμνωδὸς ἀπαιτεῖ νὰ παραμένουν ἄλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν τῶν μὴ προσκυνούντων τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ, τὴν Ὁδηγήτριαν.

Ἀδελφοί· στὴν ὑμνολογία τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου προσφωνεῖται ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ὡς ἀκέστρω μύστης καὶ φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀκέστρω λέγεται ὡς θεραπευτὴς καὶ ἰατρός ψυχῶν καὶ σωμάτων. Μύστης λέγεται, γιατί εἶχε μνηθῆ στὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ φωστὴρ ἐπειδὴ μὲ τὴ σοφία του καὶ τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιό του φωτίζει τὸν κόσμον καὶ λάμπει ὡς ἀστὴρ στὸ νοητὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐμεῖς, ἀδελφοί, «Δαυτικῶς συνελθόντες ἐν ἄσμασι πρὸς τὸν ρήτορα τοῦ Λόγου Λουκᾶν, ἐκβοήσωμεν· τῇ Τριάδι παριστάμενος, πρόσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.-

Κυριακή 25 Ὀκτωβρίου

Ἀδελφοί! Ἀνεστήθη ὁ Κύριος καὶ «οὔσης ὀψίας Σαββάτων ἐφίσταται τοῖς φίλοις», παρουσιάστηκε δηλαδὴ στοὺς ἀγαπητοὺς μὰ καὶ φοβισμένους μαθητὲς Του, καὶ μὲ θαῦμα (ἀφοῦ ἡ εἴσοδος, ἡ θύρα, ἦταν «κεκλεισμένη») τοὺς διαβεβαιώνει γιὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή Του. Πρῶτῃ-πρῶτῃ τῇ μεγάλῃ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου, τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας Του, γεμίζει μὲ χαρὰ τοὺς μαθητὲς ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν προσδοκίᾳ τῆς Πεντηκοστῆς καὶ μὲ τὴν Παρουσία Του ἐξαφανίζει καὶ τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία. Ἀναπτερόνεται τὸ ἠθικὸ τους, ἡ πίστις τους γιγαντώνεται, ἡ ἔκπληξη τους μεγαλώνει, ἰδιαίτερα ὅταν ἀκοῦνε ἀπὸ τὸν Διδάσκαλο ὅτι τοὺς παρέχει ἐξουσία νὰ συγχωροῦν ἁμαρτίες ἀνθρώπων. Νοιώθουν ἔντονα τὴν αὔρα τῆς Παρουσίας Του, τῇ δροσίᾳ τῆς συντροφιάς Του καὶ δικαιολογημένα ἀποροῦν καὶ ζητοῦν ἐπιβεβαίωση. Αὐτοὶ οἱ ἀγράμματοι ψαράδες, τὰ φοβισμένα καὶ δύσπιστα ἀνθρωπάκια θὰ συγχωροῦν τὰ λάθη τῶν ἀνθρώπων, τὰ πλημμελήματα, τὶς ἁμαρτίες τους;

Πόσο βάλσαμο παρηγοριᾶς, χαρᾶς καὶ ἀνακούφισης χύνεται στὶς ψυχές τους, ὅταν τοὺς βεβαιώνει ὅτι καὶ ὁ Θωμᾶς, ὁ δύσπιστος, ἔχει τὸ μερίδιο του στὴν εὐλογημένη αὐτὴ διαδικασία τῆς ἐπιβεβαίωσης τῆς Ἀναστάσεώς Του, «ἵνα μὴ τῷ τῆς ἀπιστίας καταποντίζεται κλύδωνι».

«Ὡ τῶν σοφῶν σου κριμάτων Χριστέ». «Τὸν Θωμᾶ οὐ κατέλιπες», τοὺς λοιποὺς μαθητὲς ἐμφύχωσες καὶ ἐνθάρρυνες. «Παράσχου ἡμῖν γνῶσιν ἀληθῆ καὶ ἄφεσιν πταισμάτων, εὐσπλαγνε Κύριε». Δεόμεθά Σου Δέσποτα Κύριε, ἀναστημένε Ἰησοῦ νὰ μᾶς χορηγήσης τὴν ἀληθινὴ ἐπίγνωση τοῦ θελήματός Σου καὶ τὴν ἄφεση, συγχώρηση, τῶν παραπτωμάτων καὶ ἁμαρτιῶν μας. Εἶσαι γιὰ μᾶς τὸ μεγάλο μας καύχημα. Εἶσαι ἡ δύναμή μας.

Στὴ λειτουργία τῆς Κυριακῆς, λειτουργοῦμενοι καὶ μετέχοντες στὴ θεία Κοινωνία, ἐλπίζουμε καὶ προσδοκοῦμε τὴ χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἀγωνιζόμαστε. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς, δηλαδὴ ἡ προσπάθεια τῆς ψυχῆς μας νὰ φθάσῃ στὴν Ἀνάσταση, εἶναι τὸ ωραιότερο ἀγώνισμα. Ὅποιος μένει ἔξω ἀπὸ τὴ νέα καὶ αἰώνια ζωὴ ποῦ εἶναι τὸ Δῶρο τῆς Ἀναστάσεως, μένει γιὰτὶ τὸ ἔχει ἐπιλέξει ὁ ἴδιος· ἀφοῦ

ὁ ἀναστάσιμος χῶρος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τόσο μεγάλος, ὥστε μᾶς χωράει ὅλους. Ἐμεῖς πρέπει ν' ἀναζητήσουμε τὸν Χριστό, ἀδελφοί.

Τὰ δῶρα τῆς Ἀναστάσεώς Του δὲν ἔρχονται σὲ μᾶς σὰν μιὰ ὑποχρεωτικὴ καὶ ἀναίτια εὐεργεσία. Ἄν συγχρόνως ἀναζητήσουμε μέσα μας τὰ πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες μας, αὐτὰ ποὺ φέρνουν τὸν ἀργὸ θάνατο τῆς ψυχῆς καὶ τὰ συντρίψουμε μὲ τὴ χάρι τῆς Ἀναστάσεώς Του, τότε θ' ἀντικρύσουμε τὴν Ἀνατολὴ τῆς νέας ζωῆς ποὺ χαρίζει ὁ Χριστός. Καὶ τότε ἡ ζωὴ μας, παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες καὶ τὶς παγίδες τοῦ πονηροῦ, θὰ εἶναι ἕνας ἀδιάκοπος δοξολογικὸς ὕμνος στὸν Ἀρχηγὸ τῆς Σωτηρίας μας, τὸν χορηγὸ τῆς αἰωνίου ζωῆς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως. Ἄς γίνῃ.

